

Határátlépés

A tévé sűgására ébred. Hirtelen fura érzést érez gyomortájékon, ami lekűszik a lábaiba. Rápillant az órára. Be kell élesítenie a szemét, csak a ritmusosan, zűlden villódzó kettűspontot látja. Lassan kitapogatja a szeművegét az éjjeliszekrényen. Az tompán koppan a szűnyegen. Nehezen felűl, a sodronyos ágy nem könnyíti meg a mozgást, hullámoz egy ideig a túlsűlyos test alatt. Végigsimítja lábait, továbbra is ott van az idegein táncoló fura érzés.

Le kéne fogynia, az biztos segítene. Meg a napi, esti egy liter bort is el kéne hagynia. Jól belesűppedt nemcsak az ágyba, hanem ebbe az öreglegényes önsorsrontó rutinba is. Még jó, hogy a munka tartja benne a lelket, meg látszőlag némi tartást is ad. A nyugdíjig kibírja még valahogy azt az öt évet. Hogy utána mi lesz, abba nem is akar belegondolni. De ez a bizsergés vagy mi..., fura. Visszadűl a kissé nyirkos vánkosra. Eszébe jut az este. Tán tíz éve hullámozott így az ágy.

A gyomra, mintha liftezne, minél jobban próbálja beazonosítani ezt az érzést, annál erűsebben érzí. Már vibrál s terjed szét az egész testében. Nyűgve kel fel, kimegy a vécére, rágyűjt. Mélyet szippant a cigibe, amely szokatlanul gyorsan, sercegve ég, mintha sűrgetné a diagnűzis felállításában.

A meleg zuhany alatt ismét eszébe jut az este, a gyengéd nűi kezek érintése. Furcsa és új érzés volt, ahogy reggel, szemét kinyitva, valaki ott pihent mellette. Nyugtatóan hatott rá. Nézte a lassan, ritmusosan emelkedű hófehér mellkast, az őszes hajjal keretezett arcot. A tűrekeny testen megigazította óvatosan a takarót, oldalt picit betűrte, mint ahogy nagyon-nagyon régen anyukája tette ugyanígy vele.

A gyomorliftezés nem műlik, tán zsibbad is. Nézi magát, meztelen testét a hatalmas fűrdűszobai tűkűrben, a mosdűba kapaszkodva. Hányingere van.

– Mi ez? – kérdi félhangosan saját szemébe nézve. Nem akar beteg lenni, a tavalyi bokatűrés betett rendesen, a tehetetlenség, itthon topogás, unalom, társtalanság a depressziű közelébe sodorta. Gűrcs áll a gyomrába, szűve erűteljesebben ver, ujjai belilulnak a mosdű erűteljes szorításától.

– Mi ez? – suttogja tűkűrképének.

– Hát nem tudod?

– Nem – válaszol gondolatban, mikűzben szeme kikerekedik az abszurd helyzettűl. Jól hallotta, vagy képzelűdik?

– Éreztél ilyet valaha? Őszintén!

Kutat a gondolataiban. Talán, valamikor, katonaság után. Hasonló érzés volt, nem ennyire túlzott, de hasonló.

– Ugyehogy?!

– Mi az, hogy ugyehogy?! Letisztáztuk előre! AZ csak egyszer történhet meg egy ember életében, csak egyszer! Ezt meg is vitatták jóval előtte. Igaz, ő ellenkezett, nem értett ezzel egyet, de biztosított afelől, hogy az ő részéről sem lesz semmilyen előrelépés, mert nála meg nincs meg a szikra, és ha első találkozásnál nem volt meg, akkor már nem is lesz. Tehát tiszta ügy.

– Nincs szívdobogás, nincs eufória, nincs álmatlanság, étvágytalanság? Mikor voltál utoljára a pincében borért?

– Nem tudom. Másfél hónapja? Fel sem tűnt...

– Mámoros vagy?! Mennyit fogytál ezalatt az idő alatt, és miért is méred a súlyod?

– Tizenöt kilót... Miért is?

– Megemelkedett a dopamintermelés, a szerotoninszint lecsökkent, emelkedett az ösztrogén- és oxitocinszint. Ebben a korban ez azért látványos kedélyállapottal jár. Heves szívverés, arcpír, izzadás...

– Mit akarsz ezzel mondani? – szája beremeg.

– Nézz a szemembe!

– Hogy?

– Gyere egészen közel a tükörhöz, nézd a szemed! Látod?! Most is csak rá gondolsz! Kitágultak a pupilláid. Pillangók a gyomrodban.

– Mi?! Lehetetlen...

– Nyugi, jó úton haladsz! Mellékesen jegyzem meg, ő is. Különben meg már húszat leadtál...